

Tuinieren minder gezond dan gedacht

Lange tijd gold tuinieren als een gezonde hobby waar lichaam en geest alleen maar wel bij kunnen varen. Dit beeld van tuinieren figureert ook in enkele NHG-Standaarden waaronder die over cardiovasculair risicomanagement. Recente berichten wijzen echter uit dat activiteiten in de tuin ook zo hun schaduwzijden hebben. Het vermoeden dat motormaaiers en hegenscharen geen mensenvrienden zijn, werd onlangs bevestigd door een onder-

zoek van de Stichting Consument en Veiligheid. Deze lawaaimakers die zeker op zaterdagen de rust in grote delen van het land danig verstoren, blijken het frequent gemunt te hebben op de vingers en andere lichaamsdelen van de tuinder. Als het om een elektrisch apparaat gaat, staat de tuinder ook nog bloot aan het gevaar van elektrocutie. Jaarlijks blijken alleen al in Nederland circa vijfhonderd tuinders hierdoor ernstig letsel op te lopen. Klaar-

blijkelijk kunnen de fabrikanten van deze apparaten de gevaren met ingenieuze veiligheidsontwerpen en -bedieningen niet opheffen.

Inmiddels blijkt ook de zo vreedzaam ogende compostbult gevaren te herbergen. In *The Lancet* staat een case-report van een lasser die in enkele dagen tijd aan een longontsteking bezwijkt. Zijn behandelend arts hadden niet tijdig onderkend dat zijn pneumonie veroorzaakt werd door *Aspergillus fumigatus*. Navraag bij zijn partner wees uit dat hij kort voor het begin van zijn ziekte rottende boom- en plantenresten had verspreid over zijn tuin en daarbij nogal wat stof had doen opwaaien. Klaarblijkelijk waren de sporen van deze schimmel toen in zijn longen terechtgekomen. Onduidelijk is nog of het ziektebeeld frequent genoeg voorkomt om het gebruik van mond- en neuskapjes bij werk in de tuin aan te bevelen. Bij hoesters kan het evenwel geen kwaad voortaan ook even te informeren naar recent contact met compost. (TW)

<http://www.arbo-online.nl/?subject=column&id=78>.
Russell K, et al. Gardening can seriously damage your health. *Lancet* 2008;371:2056.

Foto: Amber Brechtis / Hollandse Hoogte

Auteurs zoeken

Iedereen overkomt het wel eens; je weet nog dat je het ergens hebt gelezen, je weet nog wie het had geschreven, maar in welk blad ook alweer en wanneer? De oplossing lijkt eenvoudig, je zoekt de auteur op, bijvoorbeeld via PUBMED. Meestal vindt je dan het artikel dat je zocht, maar soms blijkt een stuk onvindbaar. Reden: de naam is foutief gespeld of er bestaan spellingsvarianten – vooral namen met voorvoegsels hebben daar last van –, of er zijn talloze auteurs met dezelfde naam

(en zelfs dezelfde voorletters). Twee jonge promovendi van de afdeling huisartsgeneeskunde uit Maastricht bepleiten daarom een unieke identificatiecode voor iedere wetenschapper, zodat over namen geen misverstanden meer kunnen bestaan. Een goed idee, vond de redactie van *The Lancet* en van uitgeverij Thomson. De eerste nodigde de beide wetenschappers uit om een redactioneel te schrijven, en de uitgeverij werkte al aan de code. Zij introduceerde 'researcher. Id', waarbij

wetenschappers via een unieke code hun werk aan hun naam kunnen koppelen. Ook handig bij het indienen van manuscripten, maar dan zal er wel een internationale standaard moeten komen en dat laatste duurt soms helaas (te) lang. (HvW)

Cals JWL, et al. Researcher identification: the right needle in the haystack. *Lancet* 2008;371:2152-3.